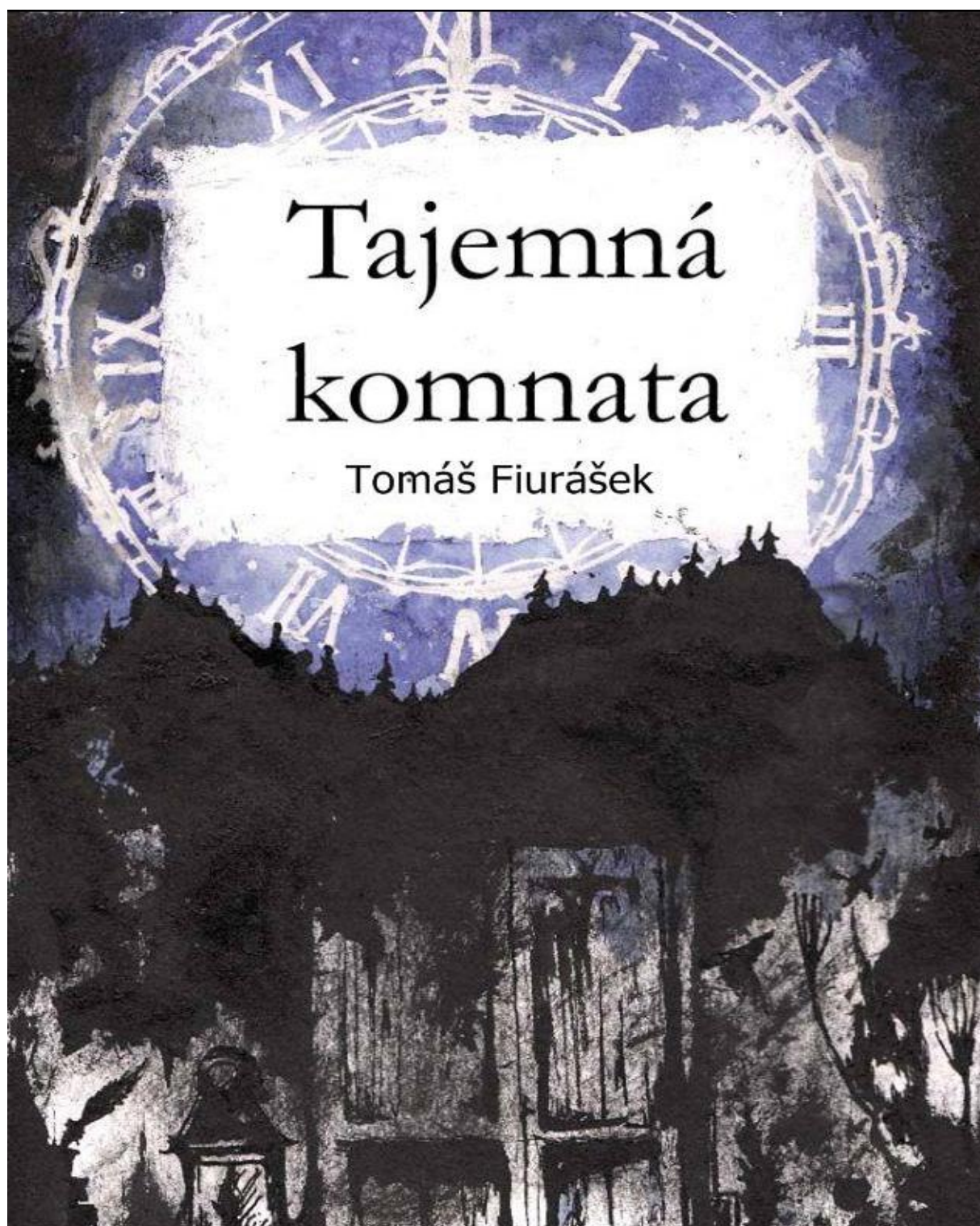

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok vydání: 2015
Ilustrace: Nikola Greplová
©Jan Šuba-Makniha.cz
©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-55-8 (pdf)
ISBN 978-80-88080-56-5 (ePub)
ISBN 978-80-88080-57-2 (MOBI)

Autorova předmluva:

Jak řekl jeden z mých velkých vzorů: "Pro mne nebyla poezie cílem, jež si kdo určuje, nýbrž vášní, a s vášněmi třeba zacházeti s největší šetrností, nelze jich vzněcovati svévolně v naději nepatrných výhod neb ještě nepatrnějšího úspěchu obecnstva." - Edgar Allan Poe.

V původní myšlence jsem neměl v úmyslu nikde své básně sdílet, ani je někomu dávat číst. Velký zvrat však nastal poté, co jsem se svěřil do péče své paní učitelky literatury, díky které jsem proti své vůli (dříve) zaslal do jedné literární soutěže svou práci, kde jsem se celkem kladně umístil. Pak přišlo ještě několik dalších soutěží, kdy nastal onen hlavní přelom a pustil jsem se do psaní aktivně. Vášně se probudila a probouzí se dodnes a vy její stopy můžete číst zde, v Tajemné komnatě.

K psaní mne inspirovalo mnoho básníků, metalových skupin a oper. Mohu jmenovat snad jen: Charlese Baudelaire, Edgara Allana Poa, Howarda Phillipse Lovecrafta, či z hudebních skupin velikány jako jsou Nightwish, Therion, Moonspell nebo skupina Cradle of Filth. Z oper a klasické hudby určitě Hans Zimmer, J.S.Bach a Richard Wagner. Ačkoli výčet výše jmenovaných skupin může působit dost "rebelsky", ve skutečnosti jsem hodně konzervativní a uzavřený člověk a poezie je jedna z hlavních interakcí se světem. A více Vám nebudu prozrazovat, Tajemná komnata čeká!

Vítejte!

Obsah:

Noční strana ráje	6
Noční strana ráje	7
I: Měsíc si osedlal mé noční můry	7
II: Smějící se pentagram	8
III: Sestra Půlnoc oděná rouháním	9
Osud	11
Už i Nebe nad námi pláče.....	12
Labyrint světa a ráj srdce.....	13
Nikdo	16
Vznešené ticho.....	17
Natolik laskán strachem.....	18
I: Podzim.....	18
II: Zrcadlo.....	18
III: Pomalu zmírající svíce	19
Obloha dlážděná hněvem.....	20
Náruč	22
Bez konce.....	23
Cesta.....	25
Loutka	28
Hledač ráje.....	29
Smrt dělá umělce	30
Slavnost	32
Jednou	33
Zpěv básníkův.....	34
Andělé padli	37
Je to jako zemřít živý.....	40
Stařec a moře.....	41
Na pokraji Tartarosu	44
Vrať mi mé slzy zpět.....	45
Sebevražda a další útěchy	47
Závidím holubici	49

Probodán časem	50
Pasáček vepřů.....	53
Zůstaň u mne, dokud hvězdy nevyhasnou.....	54
Drak nad hřbitovní šedí	57
A nocturnal concerto of Jericho	60
Srdcebol	61
Sedm úderů a třináct slunovratů.....	63
Gotická romance	68
Pedestal havraních srdcí	69
Volání vod soumraku.....	72
Tajemství Atémských hrobů	75
Elegie pro Lukrecii	76
Zrcadla tyranie a duše střepů	78

Noční strana ráje

Noční strana ráje

I: Měsíc si osedlal mé noční můry

Je ticho a já pomalu usínám,
tiše smutný šelest záclon zní,
jako měsíční zpěv já upadám
do hlubokého objetí černé tmy.

Vznášející se hrad na šedi oblaků,
chorá předzvěst hrůzy dýchá,
na stromech, les tyčící se do mraků,
O hrůzách v krajině se slýchá...

Starobylé strašidelné ozvěny,
dýchající jako hromy v bouři,
zamrzlé vybledlé šedé stěny
a Stín vycházející z ulic v nouzi.

Díky němuž spatříme,
co již více neuvidíme...

Dvořící se pentagram měsíce,
i se svými smyslnými tvary,
ukazuje na jednu z hvězd tisíce,
na hvězdu stvořenou z páry.

Šepot, co se v ponuré mlze šíří,
olizující strachem naše srdce,
šklebící se měsíc, hvězdy víří...
šilenství vesmíru chutná trpce...

II: Smějící se pentagram

"A ti, kdo tančili,
byli považováni za šílené těmi,
kdo neslyšeli hudbu."
(F. Nietzsche)

Z ničehož nic, komety trhají snění,
hořící spirály hrůzostrašných vůní
temnou noc v noční můru mění...
Škvařící se upír na světle se sluní.

Noční strana ráje se probouzí,
šílený smích a řvoucí plamen žáru
v ponurých mlhách tady zní,
krvavý měsíc, pln zrady a zmaru.

Měsíc si osedlal mé noční můry.
Přivedl mne na noční stranu ráje,
to jsou břehy, na nichž duše má,
oděná krví a nevykoupená,
již na věky trpět má...

Smějící se pentagram na mě zírá,
znesvěcena Davidova hvězda zmírá.
Za sedm nocí, jež stvořeno vše bylo,
znesvěceno bylo i Hérodovo dílo.

Té noci v čele s ní přišli ke mně,
vytrhli z mé hrudi srdce bijící
a hodovali, nazvali mě zlé sémě,
zničili vše ve mne, ještě stále žijící.

III: Sestra Půlnoc oděná rouháním

V té chvíli však přišla sestra má,
děvka oděná rouháním a smilstvem,
pentagram zdobící její tělo, který tam má
vypálený oněm nadpozemským zvěstem.

Je to opět zde, všechny rány opět rudé,
slyším melodický zpěv trpících z poza
horkých skalisek, rituál spojení těl bude
slova zaříkávání a smrtinosná próza...

Růže tisíců tajemství erotických roste,
její trny hladící mne po těle rozpáleném,
žena ležící na mne, napětí těl roste,
smilnice v rouchu rouhání zabaleném.

Těla třesoucí se v mokrému objetí,
ňadra pohybující se v lадném políbení,
nářek, křik, orgasmus a jisté početí,
vracející naději, jež už nebude a není.

Není to strom, co se zřekl svého plodu,
ale je to plod, co se zřekl svého stromu...

Smyčcové kvarto hrající na žíly pan
u krvavé lázně hraběnky Báthory,
mé srdce stále bijící, odnesli tam...
probouzím se, zpocen, díky Bohu! Byl to sen!

V tom však slyším mrtvý sten,
ohlédnu se, hrůzou zděsím se,
neboť já poznal jsem se v něm!

Osud

Už i Nebe nad námi pláče...

Už i Nebe nad námi pláče,
první zimní vločky padají,
hříšník z mostů skáče,
Julie dopisy Romea tají.

Třináctý podzim nevěry,
zlomená hůl nad srdcem,
touha po kousku důvěry,
zrazen věčným sluncem.

Už i Nebe nad námi pláče,
srdce žádajíc první radost,
nebohý člověk dolů skáče
nezakrývající svoji slabost.

Víla zrozena ze smutku,
srdce hledajíc nevinnost,
žijící z ubohých skutků,
žijící pro svou povinnost.

Už i Nebe nad námi pláče,
cesta neexistujícími lesy,
spravedlivý z mostů skáče,
srdce tiše volá: Kde jsi?

Labyrint světa a ráj srdce

Už neklepej prosím na dveře mé,
otče, opusť prošlapanou cestu k domovu,
tvůj život už nikdy nebude mým dotčen,
netoužím po té ošklivé bolesti znovu.

Nevzpomínej na ruku, jež tohle psala,
na můj milostný dopis nikomu určený,
nevzpomínej na ruku, která textu život dala,
na osamocený život téměř promarněný.

Tolik prochozených bot jen pro uvědomění,
že to, co hledám, mám neustále před sebou.
Dlouhé cesty hledání ztraceného snění,
krvavé paty a nohy, které mě teď zebou.

Tolik prochozených bot, abych v sobě spatřil
tvora osamělosti, jenž ve mně tiše dřímá,
tolik cest, abych věděl, komu jsem patřil,
naděje pro lidský život je ve mne stále živá.

Oči, které naději mému vlčímu srdci daly,
oči, které jsou mým ztraceným Edenem,
v tvrdých peřejích života naději mi dávají,
zploditelé dobra pro oči velkým břemenem.

S úsměvem, díky kterému vychází mé slunce,
mlčím a pláču pro to, co se bojím ztratit.
Takový strach mám, dýchám lehounce,
neboť za své chyby nechci a nemůžu platit.

Srdce mé vždy zůstane v rukou vyvolených,
v útrokách osamoceného vlčího srdce,
důvěru vloženou do ještě nenarozených,
já stále chutnám chuť osudu trpce.

Víla opěvována mým srdcovým sborem,

pomalu uvadající svíce noci,
úsvit radosti za novým obzorem,
radost přicházející ke své moci.

Bez nesmrtelnosti je básník ve mne umlčen,
a život bijící v mé hrudi, tíhou světa rozdrčen.

